

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010005
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1517010005.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci v trestnej veci proti obžalovanému Ing. P. P., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/1/2017 zo dňa 12. 03. 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.01.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaný C.. P. P., nar. XX. XX. XXXX v V., bytom V., Z. XX

sa uznáva za vinného

zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to sa

odsuzuje

podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/1/2017 zo dňa 12. 03. 2019 v spojitosti s opravným uznesením predsedníčky senátu zo dňa 14. 05. 2019, potvrdeného aj s uznesením Krajského súdu Bratislava sp.zn. 4Tos/87/2019 zo dňa 16. 07. 2019, bol obžalovaný P. P., nar. XX. XX. XXXX v V., uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. b/, písm. d/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času roku 2002 do roku 2013 najmä v Bratislave v byte na Z. ulici XX hrubým spôsobom fyzicky aj psychicky zaobchádzal so svojou manželku L. P., a to tak, že ju presne nezisteného dňa roku 2002 hodil o skriňu a chytil ju za vlasy, kľučal jej na hrudníku a držal jej ústa, ďalej presne nezisteného dňa v roku 2002 alebo v roku 2003 do nej strčil, pričom si udrela hlavu do skrinky, niekedy v roku 2004 do nej kopal, v rokoch 2010 alebo 2011 kopol do fľaše, ktorá jej následne trafila do tváre, v presne nezistený deň roku 2013 celou silou buchol do nej dverami, asi v auguste roku 2013 jej dvakrát kopol do nôh, od roku 2002 sa jej vyhrážal zabitím napríklad tak, že poslal jej matke SMS správu, že ak sama poškodená z okna nevyskočí, že jej niekto pomôže, taktiež v roku 2011 sa jej telefonicky vyhrážal zabitím, opakovane sa jej vyhrážal vyhodením z bytu, vulgárne jej nadával, poškodzoval ich spoločný majetok tak, že žehličkou pripaľoval koberec, rozkopával dvere, ponižoval ju, pohrdavo sa k nej správal, odopieral jej oddych a spánok napríklad tým, že jej v noci a skoro ráno svietil do očí lampou, blikal ňou po celej izbe, štrngal kľúčmi a robil aj ďalšie schválnosti, len aby nemohla spať, alebo aby ju zobudil, v presne nezistený deň v roku 2013 si k nej ľahol do postele a vykrikoval, že pištoľou spraví „bum, bum, bum“, taktiež zhruba od roku 2008 najmä psychicky ponižoval a zastrašoval svoje dve deti, syna U. P., nar. XX.XX.XXXX a dcéru M. P., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že im vulgárne viackrát nadával, úmyselne do nich strkal, ďalej sa im vyhrážal, že ich zbije, hrubo ich chytil za ruky, bil ich rukami po celom tele, tvári aj vtedy, keď bránili svoju mamu, odopieral im a aj svojej manželke, vstup do kúpeľne a kuchyne, čím im spôsoboval fyzické a psychické utrpenie.

Za to mu bol podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák. súd prvého stupňa uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť L. P., nar. XX.XX.XXXX, poškodenej M. P., nar. XX. XX. XXXX a poškodenému U. P., nar. XX. XX. XXXX.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote stanovenej v § 309 ods. 1 Tr. por. (v súlade s ustanovením § 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por.) obžalovaný, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolanie smeruje voči všetkým výrokom rozsudku okresného súdu.

Podľa odvolateľa vo výroku prvostupňového rozsudku absentuje právne odôvodnenie použitia kvalifikovanej podstaty trestného činu, teda prečo súd uznal vinu a ukladal trest podľa tretieho odseku § 208 Tr. zákona. Súd uvádza, že ho ukladá z osobitného motívu a z dôvodu závažnejšieho spôsobu konania, ale tieto závery neopiera o ustanovenia § 138 Tr. zák. - závažnejší spôsob konania, resp. § 140 Tr. zák. - osobitný motív, takže nie je možné zistiť, čo ho viedlo k týmto úvahám, nie je možné sa proti týmto abstraktným konštatovaniam ani brániť. Pri odôvodňovaní závažnejšieho spôsobu konania sa dôvody z pohľadu obžaloby ešte dajú predstaviť, ale v prípade osobitného motívu je to už ťažšie.

Obdobne vytyka, že napadnutý rozsudok nespĺňa základnú zákonnú požiadavku uvedenú v § 163 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku - odôvodnenie, keďže ten jeden krátky odstavec na konci písomne vypracovaného rozsudku sa za odôvodnenie rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku považovať nedá. Odvolanie svojim obsahom v podstate opakuje postoj obhajoby k vadám konania, ako i argumenty svedčiacie v prospech obžalovaného, návrhy dôkazov a iné obhajobné tvrdenia, na ktoré súd podľa názoru obhajcu vo svojom rozsudku absolútne nereagoval, i napriek tomu, že svoje obhajobné názory vyjadrovali jednak pri vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (v odôvodnení odvolania neskôr uvedené chyby pri výsluchu poškodených, nezákonnosť znaleckého posudku), doložením listinných dôkazov (množstvo konaní medzi manželmi P.), ako aj zhrnutím obhajoby v záverečnej reči. Podľa odvolania súd prvého stupňa sa argumentami obhajoby v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal.

Odvolateľ sa zaoberal s konaním na okresnom súde od podania obžaloby, vykonania prvého hlavného pojednávania a následným návrhom prokurátora o možnosti prísnejšieho právneho posúdenia skutku, v nadväznosti na výsluch poškodenej U.. L. P. Z pohľadu obhajoby bol to nepochopiteľný návrh, lebo dôkazná situácia sa od prípravného konania v ničom nezmenila, U.. L. P. vypovedala zhodne v oboch prípadoch. 27. 3. 2018 sa zopakovalo HP od začiatku s tým, že obžaloba bola prednesená so zmenenou právnu kvalifikáciou. Opakovane boli vypočutí P. P. a L. P.. K právnej kvalifikácii skutku odvolateľ

uviedol, že aj v prípade použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty, ktorá umožňuje použiť zvýšenú trestnú sadzbu, nie je možné posúdiť skutok tak, ako ho posudzuje súd, lebo v čase údajného spáchania posledného skutku, t. j. august 2013 bola odlišná úprava trestného zákona, pričom odstavec 3 paragrafu 208 Tr. zák. znel: „odňatím slobody na 15-25 rokov, alebo doživotie sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v ods. 1 a spôsobí ním ťažkú ujmu na zdraví viacerým osobám, alebo smrť viacerých osôb.“

Súčasným znením ustanovenie § 208 ods. 3 Tr. zák. korešponduje s § 208 ods. 2 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku. V nadväznosti na to sa odvolateľ zaoberal s časovou pôsobnosťou trestného zákona v zmysle ust. v § 2 ods. 1 Tr. zák..

Pokiaľ však ide o otázku viny uviedol, že z pohľadu obhajoby základnou otázkou nie je právna kvalifikácia skutku, ale otázka, či sa skutok vôbec stal. Pre posúdenie viny obžalovaného je potrebné zvážiť pravdivostnú hodnotu výpovedí P. P. na jednej strane a L. P., M. P. a U. P. na strane druhej. Otec rodiny - obžalovaný P. P. opustil rodinu, matka L. P. žije so svojimi deťmi v jednej domácnosti. Je úplne pochopiteľné, že ich výpovede (matky a detí) budú vzájomne súhlasíť. Všetci traja zhodne usvedčili P. P. zo skutkov uvedených v obžalobe. Túto súhru nie je možné vyvrátiť samotnými výsluchmi, otázkami, lebo všetci mali dosť času na prípravu a výučbu akéhokoľvek obsahu, teda aj výmyslov. Výpovede všetkých troch však majú rovnaké črty. V spontánnej časti výsluchu sa všetci poškodení zaoberajú materiálnejším týraním, že otec nedával peniaze, nekupoval čo chceli, neplatil za služby, ktoré potrebovali. Fyzické útoky spomenuli až na otázky zo strany prokuratúry, resp. právneho zástupcu poškodených. V prípade, že by sa jednalo o skutočné fyzické a psychické týranie, bolo by spomínané prioritne, nie marginálne. Okrem výpovedí poškodených nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by vinu môjho klienta preukazoval. Ďalej poukázal na fakty, ktoré podľa neho vinu obžalovaného vyvracajú. Uviedol, že poškodená U. L. P. žila s malými prestávkami s obžalovaným od 13. 04. 1996 ako jeho manželka v spoločnej domácnosti. Skutok mal obžalovaný páchať v období rokov 2002 až 2013, pričom základná reakcia každého týraného človeka je útek. Ak sa niekto necíti komfortne v manželstve, zoberie sa a ide kade ľahšie. L. P. manželka nasledovala, kamkoľvek šiel. Keď bol doma v Bratislave, bola pri ňom doma, keď šiel do Španielska, šla za ním, keď sa vrátil, opäť s ním žila v jednej domácnosti. Podľa odvolania sa núkajú sa otázky, že prečo zostala po jeho boku ako týraná osoba celých 12 rokov, prečo za celých 12 rokov nebola ani raz na polícii nahlásiť akýkoľvek incident a prečo za celých 12 rokov nebola ani raz u lekára zadokumentovať spomínané zranenia? Konanie poškodenej bolo po celých 12 rokov v príkrom rozpore s očakávanými a logickými reakciami v prípade, že by jej obvinenia mali reálny základ. Jednoznačným dôkazom toho, že obvinenia a teda aj obžaloba sú nedôvodné, je priebeh a rozhodnutia súdnych konaní, ktoré sa týkali rozvodu manželstva, úpravy práv a povinností k maloletým deťom a určenia výživného na manželku.

Odvolateľ v ďalšom rozoberal aj rozvodové konanie, od roku 2004, kedy podala poškodená návrh na rozvod manželstva, kde sa táto ani slovom nezmenila o psychickom, alebo fyzickom týraní, všetko stavia na materiálnej báze. Sama navrhovateľka napokon tento návrh zobrala späť dňa 03. 12. 2004 a súd konanie zastavil dňa 07. 01. 2005. Dňa 30. 12. 2004 podal návrh na rozvod obžalovaný. K návrhu sa vyjadrila L. P., ktorá s návrhom nesúhlasila a snažila sa zachrániť manželstvo. Psychické, ani fyzické týranie vôbec nespomenula. Po vykonaní prvého pojednávania, kde boli účastníci vypočutí, zmienka o týraní, ani násilí zo strany poškodenej nepadla. Uvedené konanie bolo tiež zastavené z dôvodu späťvzatie návrhu. V júli 2011 podala poškodená U. L. P. návrh na určenie výživného pre maloleté deti a v tomto konaní sa rozhodovalo nielen o otázkach výživného, ale o úprave práv a povinností rodičov k deťom. V návrhu sa matka venovala výlučne finančným požiadavkám, pričom žiadala od obžalovaného 600.- eur pre dcéru a rovnakú sumu pre syna mesačne, t. j. 1200.- eur mesačne. Poškodená, aj keď vedela o tom, že sa budú upravovať všetky práva a povinnosti k deťom, ani raz nezmenila o násilí, ani fyzickom, či psychickom týraní s tým, nesúhlasila s konkrétnou úpravou styku otca s deťmi, lebo tieto sa s ním nechcú stretávať. Napokon v tomto konaní dňa 8. 2. 2012 súd zveril deti matke a zaviazal otca prispievať mesačne sumou 350.- eur na dcéru a 300.- eur na syna a určil konkrétny styk otca s deťmi. Súd sa veľmi správne vysporiadal otázkou vzťahu detí a rodičov, keď konštatoval, že sú ohľadne osoby otca ovplyvnené matkou, resp. poznačené animozitou vo vzťahu k otcovi. Deti boli v uvedenom konaní vypočuté, pričom žiadne násilie, fyzické, alebo psychické spomenuté nebolo. Nekonkrétna úprava styku by v danom prípade znamenala obmedzenie, prípadne pozbavenie rodičovských práv otca, na čo súd nezistil zákonný dôvod. V inom konaní medzi procesnými účastníkmi, ako manželmi rozsudkom zo dňa 18. 12. 2012 bol obžalovaný zaviazaný zaplatiť manželke - poškodenej - jednorazovo sumu 3715,16.- eur, za obdobie 11 mesiacov a 8 dní, čo predstavovalo 330.- eur za mesiac. Ďalšie konanie napokon riešilo rozvod ich manželstva a úpravu práv a povinností.. Návrh podal obžalovaný dňa 26. 4. 2012,

manželstvo bolo napokon rozvedené dňa 25. 11. 2013. V tomto konaní sa U.. L. P. najprv vyjadrila písomne, kde rozoberá ako sa otec nestará o rodinu, ale financie míňa s frajerkami. Okrajovo prvýkrát spomenula fyzické a psychické násilie voči nej, aj keď ho vôbec nekonkretizovala. Podľa jej vyjadrenia deti nemajú dobrý vzťah k otcovi, ako sa správal k matke. O psychickom a fyzickom násilí voči deťom sa vôbec nezmenila. V uvedenom konaní spomenula iba to, že odvtedy čo sa navrhovateľ nastáhoval do bytu, začalo pre ňu a pre jej deti peklo, ktoré aj rozviedla, nakoľko ten na výživnom dlhuje 3505.- eur a elektrinu prestal platiť, pričom jeho možnosti a schopnosti sú veľké. Podľa poškodenej jej manžel všetko robí účelovo, tvrdí, že s tým neprestane, kým nebudú rozvedení, potom ich vyhodí na ulicu. Ani jedna zmienka o fyzickom, či psychickom násilí, týraní, z jej strany nepadla. Po tom, čo sa po pre ňu neúspešnom konaní o úprave práv a povinností dozvedela, že obmedziť, resp. pozbaviť rodičovských práv je možné len z dôvodu týrania, zneužívania detí, poškodená vymyslela scenár, podľa ktorého ju aj deti manžel týral, preto v roku 2013 podala trestné oznámenie. Zhodnosť výpovedí matky a detí bola potom už len otázka zapamätania si dohodnutých vymyslených situácií, ktoré majú týranie preukazovať. Svedkovia, ktorí vinu obžalovaného potvrdzujú - matka a sestra poškodenej, mali informácie výlučne sprostredkované od U.. L. P., pričom k týraniu a násiliu sa vyjadrovali len na otázky prokuratúry, resp. právnej zástupkyne poškodenej s tým, že hlavnou pointou ich výpovedí bolo nedostatočné materiálne zabezpečenie zo strany obžalovaného. Ostatní svedkovia - matka obžalovaného a susedia, vypovedali v zhode s obžalovaným, resp. v rozpore s výpoveďami poškodenej a ich detí keď s tým, že keď bol v rodine niekto agresívny a vulgárny, bola to U.. L. P..

Odvolateľ v písomných dôvodoch odvolania vytkol okresnému súdu, pokiaľ ako usvedčujúci dôkaz použil - znalecký posudok znalca E.. U.. Y. M., P., k psychologickému vyšetreniu poškodenej L. P.. Obhajoba tento posudok nepovažuje za usvedčujúci dôkaz, nakoľko bol získaný nezákonným spôsobom, v rozpore so zásadou kontradiktórnosti. Uvedený znalec podľa obhajcu totiž úzko spolupracuje s OČTK a urobí všetko podľa objednávky, aby bol označený páchatel' usvedčený. Podľa odvolateľa z obsahového hľadiska tento posudok nebol vypracovaný ani podľa správnej metodiky, preto nedospel k správnym záverom, čo obhajca preukazuje a obhajuje znaleckým posudkom PhDr. Y. F., podľa ktorého Dr. M., ktorý je doktor prírodných vied, vyjadroval sa k otázkam posudzovania duševného zdravia, na ktoré nemá kvalifikáciu, keďže tie spadajú do odboru psychiatrie. Tvrdí, že z procesného hľadiska je to dôkaz, ktorý nie je možný použiť pred súdom a súd by naň nemal, resp. nesmie prihliadať aj preto, lebo bol vyhotovený ešte pred vznesením obvinenia. Obhajoba má za to, že ani následným výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý bol vykonaný napriek nesúhlasu obhajoby, nie je možné odstrániť procesný nedostatok absencie kontradiktórnosti, pričom relevantný znalecký posudok z odboru psychológia na poškodenú v tomto trestnom konaní neexistuje.

Odvolateľ taktiež poukázal na chybný a nezákonný postup súdu na hlavnom pojednávaní, najmä pri vypočúvaní svedkov - poškodenej, kde všetci majú postavenie poškodenej, na hlavnom pojednávaní boli v prvom rade vypočutí ako svedkovia, pričom svedkovia nemajú byť prítomní pri výsluchu obžalovaného, ani pri výsluchoch iných svedkov, keď ešte vo veci nevypovedali. Práva poškodenej pri výsluchu svedkov zastupuje a bráni právny zástupca poškodenej, ktorý bol pri všetkých výsluchoch prítomný. V tomto konaní bol tento zákonný postup porušený a je názoru, že súd vykonal pojednávanie v rozpore s ustanovením § 261 ods. 2 Tr. por..

Záverom odvolania obhajca zhrnul, že spolužitie manželov P. nebolo ideálne, pričom z pohľadu manželky bolo zlé už od počiatku, táto sa však na ich spolužitie neštábovala, pokým obžalovaný zarábala nadpriemerne a keď žili v Španielsku. Problém nastal, keď tento prišiel o prácu. Poškodená sa nevedela zmieriť s tým, že si nemôžu dovoliť to, čo predtým obviňovala obžalovaného z nevery, vytvárala dusnú atmosféru, štvála deti proti nemu, čo potvrdili i susedia. Priznáva, že nešťastným krokom bolo vypnutie elektriky zo strany dodávateľa pre neplatenie platieb za spotrebu, čo obžalovaný ľutuje a uvedomuje si chybu. Tento problém však nebol spôsobený len ním, ale rovnako aj poškodenou, ktorá situáciu nemala záujem riešiť. Odvolateľ je presvedčený, že k podaniu trestného oznámenia zo strany poškodenej došlo preto, lebo v civilnoprávnom konaní nebola úspešná tak ako si predstavovala, nedostala od manžela toľko peňazí koľko chcela a taktiku trestných oznámení zvolila z pomsty. Keď už z neho nebude mať žiaden ošoh, aspoň nech trpí. Je nemysliteľné a vylúčené, aby fyzicky týraná žena v domácnosti, kde boli týrané aj deti, zotrvala v spoločnej domácnosti tak dlhý čas a riskovala zdravý vývoj svojich detí, nespomenula túto skutočnosť, teda týranie, v žiadnom z prebiehajúcich konaní až do roku 2012, keď jej súd vysvetlil, že aby bolo rozhodnuté podľa jej predstavy o úprave práv a povinností k deťom by ich musel týrať. Je nemysliteľné a vylúčené, že týraná žena s týranými deťmi nebola ani raz na polícii, ani raz u

lekára. Podľa neho je zarážajúce, že OČTK sa nechali vziať do vymyslenej hry a scenára poškodenej a za pomoci ochotného a lojálneho znalca zničiť život možno nie dobrého manžela a príkladného otca, ale z trestnoprávneho hľadiska nevinného človeka.

Odvolateľ je názoru, že výpovede všetkých poškodených sú vymyslené, nepravdivé, v rozpore s objektívnymi dôkazmi, znalecký posudok E. M. nie je legitímny, všetky ostatné dôkazy svedčia v prospech obžalovaného. Skutok sa nestal. V nadväznosti na to aj uložený trest považuje za represívny a diskriminačný, preto navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a/ Tr. por., nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, resp. vec vrátil súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila aj splnomocnenkyňa poškodených a je názoru, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania, správne rozhodol o vine a správne právne kvalifikoval skutok, ktorý sa stal. Vyhláseným rozsudkom a aj jeho opraveným písomným vyhotovením uznesenia sa stotožňuje, čo považuje za zákonný a aj spravodlivý voči všetkým poškodeným. To čo vypovedali poškodení na polícii a počas súdneho konania je krutá pravda a za tými výpoveďami si absolútne stoja a je pre nich nesmieme zraňujúce sa opätovne vracieť k traumatizujúcim spomienkam. Podľa tohto vyjadrenia obžalovaný vo svojom odvolaní poprekrucuje skutočnosti vo svoj jeho prospech, ním uvedená obrana vôbec nekorešponduje s realitou a pravdou, treba ich považovať za irelevantné. Obžalovaný sa v odvolaní stále snaží vracieť ku materiálnym záležitostiam rodinného života, ktoré boli rozhodnuté okrem iného v civilnom rozvodovom konaní. Zdôrazňuje, že poškodená v roku 2004 stiahla svoj návrh na rozvod z dôvodu, keďže sa dozvedela, že obžalovaný mal vycestovať do zahraničia na obdobie štyroch rokov a tak bola situácia pre ňu ako manželku vyriešená. Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že poškodení (manželka s deťmi) ho ako manžela nasledovali do zahraničia počas trvania manželstva, pravda je taká, že ho nasledovali až po roku prehovárania z jeho strany, aby na nich ako rodinných príslušníkov de facto zarobil. Poškodení boli nútení tak urobiť, aby mohli prežiť, nakoľko ich obžalovaný finančne vydieral. Poškodená manželka sa sama starala o deti, bola nútená zotrvať pri tyranovi 12 rokov, lebo sa ho bála a nemala kam utiecť s maloletými deťmi. V prvom rade obetovala všetko, len aby chránila svoje deti. Nemohla odísť a pre to isté nešla ani k lekárovi ani na políciu. Existuje záznam, keď bol obžalovaný riešený v priestupkovom konaní, pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu v roku 2013 (14.06.2013), kedy neustále robil psychický a fyzický nátlak na jeho manželku a jeho deti ako je opísané nižšie. Poškodená vyjadrila na povinnom psychologickom vyšetrení obavy z toho, že vycestujú za ním čo sa aj v zahraničí potvrdilo, nakoľko aj tam boli fyzické a psychické útoky zo strany obžalovaného, ktoré boli dokázané v tomto trestnom konaní, pričom po návrate peklo pokračovalo. Rozvodový súd, ktorý manželstvo obžalovaného a poškodenej manželky rozviedol, sa nezaoberal terorom obžalovaného k poškodeným, ale zaoberal sa najmä stykom s deťmi a výživnom, nakoľko s rozvodom obe strany súhlasili. Deti na pojednávaní vypovedali o spolunažívaní s otcom, psychiatricka potvrdila dôveryhodnosť ich výpovedí. Deti sa doteraz s obžalovaným (otcom) nestretávajú a boja sa ho, tak ako sa ho báli v čase pred tým. V tomto konaní sa jedná prioritne o skutočné fyzické a psychické týranie poškodených obžalovaným. Je názoru, že obžalovaný svojím konaním spôsobil fyzické a najmä psychické utrpenie poškodeným počas inkriminovaného obdobia. K poškodenej manželke sa obžalovaný správal stále kruto, spočiatku to bolo z jeho strany slovné ponižovanie, vulgárne nadávanie, urážanie, zosmiešňovanie, podceňovanie, osočovanie, najmä keď odchádzal z domu a stretával sa s milenkami. Neskôr jej spôsobil čoraz väčšie utrpenie, nenechal ju spať, rozbíjal veci v byte, hádzal po nej matrac z postele, svietil jej do tváre s baterkou, nastriekal je sprej do tváre, kopol jej fľašu od kečupu do tváre, kopal ju, podrážal jej nohy a spôsobil jej iné kruté veci. V roku 2002 ju zranil tak, čo si vyžiadalo aj lekárske ošetrovanie. Vyhrážal sa jej, že ak sama nevyskočí z okna, že jej niekto pomôže. Ku svojim deťom M. a U. P. sa správal rovnako kruto. Spôsobil im fyzické a hlavne psychické utrpenie, doslova ich terorizoval. Obidve deti bil remeňom. Dcéru M., pri učení, keď niečo nechápala, tak jej dal facku. Syn U. sa nie raz z toho stresu dokonca povracal. Keď obžalovaný rozbil dvere v byte, tak M. si porezala na rozbitom skle nohu. Strpčoval im život, neustále po nich vrieskal, ničil im veci. Obžalovaný v čase keď spával v kuchyni, tak sa im nedovoliť najesť. On sám, pred nimi jedol najkvalitnejšie potraviny, ale im nedal nič, preto aby im spôsobil utrpenie. Poškodení boli nútení jesť odrezky z koláčov z pekárne. Dcéru M., keď táto mala 16 rokov, hodil ju z chodby do spálne, následkom čoho sa udrela o radiátor. Keď syn U. bránil matku, tak ho obžalovaný sotil a udrel si hlavu o posteľ. Deti sa obžalovaného hrozne báli, spôsobil im ten najhorší psychický stres. Syn U. sa ho natoľko bál, že s ním ani nechcel byť osamote, radšej bol s mamou v jej práci. Z teroru, ktorý obžalovaný deťom spôsobil, mali zdravotné

problémy. Syn brával tabletky na tlak, dokonca bol psychicky tak na dne, že chcel spáchať samovraždu, chcel vyskočiť z okna, chcel si nožikom podrezať žily. Ku koncu spolunažívania v byte na Z., keď mali v byte odpojenú elektrinu počas obdobia dvoch rokov, žili ako v stredoveku. Boli nútení žiť a učiť sa v tme a fungovať len pri sviečkach, aj tie im obžalovaný schválne ničil. V noci obžalovaný chodieval do bytu a štrngal kľúčmi. Všetko to im obžalovaný robil schválne, aby ich z bytu vyštvál čo sa mu nakoniec aj podarilo, lebo tak žiť sa už nedalo vydržať. Aj po tom, čo sa boli poškodení nútení odsťahovať, stále zažívali strach keď počuli štrngať kľúče alebo keď niekto buchol dverami. Poškodená matka bola nútená pre deti vyhľadať odbornú pomoc najprv u psychológa a následne u psychiatricky U.. V.. Sama chodievala do poradne pre týrané matky na D. ulici. To, že poškodení boli týraní je podopreté nielen výpoveďami poškodených ale aj iných svedkov, z lekárskeho posudku a znaleckého posudku, odborných vyjadrení a príslušných výsluchov a výpovedí, ktoré spolu navzájom korešponujú. Tieto všetky dôkazy jednotlivo a v súhrne viny obžalovaného potvrdzujú a nevyracajú. Policajným vyšetrovateľom bolo nariadené psychologické vyšetrenie poškodenej manželke a psychológ jej bol pridelený. Obžalovaný si psychológa vybral a zaplatil sám. Psychológ obžalovaného vo svojom odbornom posudku sa na niekoľkých stranách vyjadroval k osobe poškodenej manželke a rodine bez toho, aby ju videl aspoň na fotografii. Počas výpovede U. nebola prítomna jeho sestra M. a tak to bolo aj naopak. Uvádza, že brat obžalovaného a aj jeho matka boli prítomní počas celého procesu pri všetkých výpoveďach a robili si osobne poznámky, aby si mohli pripraviť všetkých svojich svedkov. Zdôraznila, že fyzické rany sa zahoja skôr ale psychické utrpenie, ktoré bolo poškodením spôsobené pretrváva doposiaľ, nakoľko celá inkriminovaná situácia ich veľmi poznačila. Syn U. išiel študovať do zahraničia iba kvôli tomu, aby bol čo najďalej od svojho otca a od všetkého, čo by mu pripomínalo minulosť. Dcéra M. má doteraz psychické problémy a nepretržite navštevuje psychiatricku a berie antidepresíva. Zanechalo to na nej neuveriteľnú psychickú ujmu.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. 01. 2020 obžalovaný a jeho obhajca zotrvali na písomných dôvodoch podaného odvolania a navrhli napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a domáhali sa o oslobodzujúci rozsudok. Namietali celkový postup okresného súdu, jeho rozhodnutie o vine a právnu kvalifikáciu skutku. Obhajca opakovane podotkol, že údajné týranie zo strany obžalovaného malo trvať 16 rokov, pričom zo strany poškodenej mienka o týraní padla až v záverečnej fáze ich spolunažívania a po civilných konaniach o výživnom. Keďže táto nedosiahla to, čo chcela, podala na obžalovaného trestné oznámenie z pomsty. Uvedené považuje obhajca za sporné a nevysvetliteľné. Zhodnosť výpovedí matky a detí bola už len otázka dohody medzi nimi, ako budú vypovedať. Viny obžalovaného potvrdzuje iba poškodená L. P., resp. jej deti, pričom z relevantných svedeckých výpovedí žiadne také nevyplýva. Závery znaleckého posudku dr. M. naďalej namieta, lebo tento vypracoval uvedený posudok na poškodenú ešte pred vznesením obvinenia a jeho závery nepotvrdil ani nimi pribratý znalec dr. F.. Obžalovaný sa pripojil k záverečnému návrhu svojho obhajcu s tým, že namietal aj písomné vyjadrenie splnomocnenkyne poškodenej a podotkol, že zo záverov znaleckého posudku na poškodenej nevyplývajú žiadne také skutočnosti, že by prežívali v poslednom štádiu spolužitia z jeho strany nejaký psychický útok. Výpovede poškodenej považoval za protirečivé, napokon priznal iba to, že nebol úplne vzorným otcom svojich detí, čo však vyplývalo z toho, ako žili s manželkou.

Podľa vyjadrenia zástupcu krajskej prokuratúry okresný súd v dostatočnom rozsahu ustálil skutkový stav a skutok správne právne posúdil. Nestotožnil sa s namietanými závermi znaleckého posudku Dr. M., nakoľko jeho závery koniec koncov potvrdila aj znalkyňa z odboru psychológie PhDr. W. F.. Pokiaľ ide o obhajobou namietanú právnu kvalifikáciu skutku, uviedol, že v čase páchania skutku bolo síce platné iné ustanovenie trestného zákona a skutok mal byť v čase spáchania skutku kvalifikovaný podľa druhého odseku § 208 Tr. zák., pri ktorej však trestná sadzba bola rovnaká, ako v čase vynesenia rozsudku súdom prvého stupňa. Navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného zamietol, alternatívne zrušil napadnutý rozsudok ohľadne právneho posúdenia skutku a vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanému bude uložený rovnaký trest.

Splnomocnenkyňa poškodenej zotrvala na písomných dôvodoch svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu. Uviedla, že poškodení naďalej majú strach z obžalovaného, báli sa aj dostaviť aj na konanie pred odvolacím súdom. V ostatnom sa pripojila k záverečnému prednesu prokurátora.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo a zistil, že podané odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné, a to vo výroku o právnom posúdení skutku pri zohľadnení časovej pôsobnosti zákona v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zák..

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak odvolací súd preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto jeho časti.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

V nadväznosti na dôkazy odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu, pričom odvolací súd je názoru, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por..

V posudzovanom prípade treba konštatovať, že stoja tu proti sebe dve skupiny dôkazov. Prvá skupina dôkazov je v neprospech obžalovaného (predovšetkým poškodení) a druhá skupina (výpoveď samotného obžalovaného a nepriamo aj závery znaleckého posudku P. F.) v jeho prospech.

Okresný súd napokon v dôvodoch svojho rozsudku v zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. veľmi podrobne rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, aj tých, ktoré si navzájom odporujú. Z jeho odôvodnenia je taktiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti, na ktoré aj odvolací krajský súd poukazuje, bez potreby ich podrobne opakovať. Uvedenými sa totiž aj odvolací súd stotožňuje.

Pokiaľ ide o výrok o vine, tak odvolací súd poukazuje najmä na podrobné usvedčujúce výpovede poškodených L. P. (bývalej manželky obžalovaného), M. P. (dcéry obžalovaného) a U. P. (syna obžalovaného), nepriamo aj svedkyne L. E. (matky poškodenej L. P.), B. E. (sestry poškodenej), a taktiež treba zohľadniť aj závery znaleckých posudkov z odboru psychológie jednak P. W. F. P. (č.l.161-188) a E. U. Y. M., P., klinického psychológa 33-52) - ako aj ich výpovede na hlavnom pojednávaní okresného súdu, spolu aj na vec sa vzťahujúce ostatné listinné dôkazy.

Ohľadne výroku o vine treba konštatovať, že ten je založený hlavne na výpovediach poškodených L. P. - bývalej manželky obžalovaného, a detí obžalovaného - M. P. a U. P..

Obžalovaný C. P. P. na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutku a uviedol, že všetko je zo strany poškodenej vymyslené, zveličované a považuje z jej strany za pomstu, nakoľko po rozvodovom konaní si predpokladala, že si získa ekonomické výhody z rozvodu. On o deti sa riadne staral a ich nebil ani iným spôsobom netrestal. Voči poškodeným sa nedopustil žiadnej násilnosti. Pokiaľ odišla manželka s deťmi s ním do Španielska, tak mohli tam prísť aj odísť. Deťom vyčítal len neporiadok, resp. to, ak sa neučili. K najväčším problémom začalo dochádzať v ich manželskom živote od roku 2008.

Svedkyňa L. P. vypovedala v rôznych štádiách konania v podstate rovnako a v úvode svojej výpovede na hlavnom pojednávaní potvrdila, že všetko sa odohrávalo presne tak, ako je uvedené v obžalobe. Obžalovaný jej robil všetko, či strkance a kopance tak, aby to nebolo vidno, o čom informovala aj svoju sestru, ktorá to následne aj videla. V takom stave aj ju odfotili a bolo vidieť, ako mala vtlčené nechty na tvári, z dôvodu bolesti sa nemohla riadne ani češať. Obžalovaný porozbýjal časť zariadenia bytu - kuchynské dvere, riad, taniere, vytrhol kľučku, pánty, následne sa deti si na tom porezali nohy. Od samého začiatku manželského spolunažívania obžalovaný rozprával len o peniazoch. V tom období ona zarábala 580,-€ mesačne, z čoho platila doučovanie detí. Keď sa vrátili z Španielska, obžalovaný už mal frajerku, pričom sa chcel vrátiť aj kvôli tomu, aby ich dostal z bytu ešte pred rozvodom, lebo

vedel, že po rozvoďte by im musel zabezpečiť ubytovanie. Nikdy nemala prístup k jeho peniazom, nikdy mi moje peniaze nedal. Platil nájomné, ja som platila všetky krúžky, on netuší do akej škôlky chodili. On deťom nekupoval nič. Finančne nás vydieral. Napadol ma, celý život ma prenasledoval s mobilom. Fotil ma, nahrával ma. Mal všetky telefónne čísla na kamarátky. K výživnému zabudol povedať, že oficiálne bol nezamestnaný, ale robil pre Španielsku firmu. Každý deň si písala čo im obžalovaný robil. Všetko to bolo o peniazoch, jeho manželstvo a deti nebavilo. O deti sa nevedel starať. Vzdal sa nároku aj styk s deťmi, ju považoval obžalovaný pre neho škaredú a sprostú, že si urobil jej láskavosť, že si ju zobral. Ona bola len škaredá roboška. S deťmi neboli na seba príliš zvyknutí, lebo bol často preč. Jeho to nebavilo, aby s nimi išiel von. V roku 2002 ju obžalovaný aj napadol, zablokoval jej bankomatovú kartu, čo považuje z jeho strany za finančné vydieranie. Že to je zlé, už jej to došlo v ich svadobnú noc, že to nebude dobré manželstvo, obžalovaný totiž chcel len urobiť svojej matke radosť. Spočiatku to bolo len slovné ponižovanie, obžalovaný správal sa urážlivo a pohrdavo voči jej, neustále žiarlil. Potom, keď sa deti narodili, tak stále utekal, mal milienky. Dokázal do nej kopať aj pred deťmi, čo deti aj videli. V roku 2002 ju zranil tak, že si to vyžadovalo lekárske vyšetrenie.

Svedkyňa M. P. ako poškodená vo svojej výpovedi taktiež potvrdila partnerské problémy rodičov, konflikty medzi nimi, agresívne správanie sa otca - primárne orientované voči matke, riešenie konfliktov rodičov na polícii, na súde, jej priamu účasť na súdnom pojednávaní, ako svedka na polícii, odsťahovanie sa otca zo spoločnej domácnosti a jeho príchod v predrozvodovom období, rozvod rodičov, rozličné výchovné prístupy rodičov, neprihliadanie rodičov na špecifické vývinové potreby detí, prísny autoritatívny a málo láskavý výchovný štýl otca. Konkrétne uviedla, že obžalovaný fyzicky napádal jej matku už keď boli malé deti, pričom bil aj ju, aj brata. Pri učení, keď nechápala niečo, jej dal facku a stalo sa, že ju hodil do otvoreného okna. Keď ju mama bránila, sotil aj ju. Potvrdila, že otec ich bil remeňom. Robil im stále prieky, strpčoval život a ziapaľ po nich každý deň. Ničil im veci, ich župany používal ako toaletný papier a používal ich uteráky. Keď otec spával v kuchyni, nechcel ich tam vpustiť a keď dva roky nemali elektrinu, tak si večer svietili sviečkami. Odlamoval im z nich knôty alebo im ich rozbil. Nezaplatil elektrinu, aby odišli z bytu. Matke kopol kečupovú fľašu do tváre, následkom čoho táto mala aj zranenie. Boli s ňou aj inokedy na ošetrení u lekára po incidente s otcom. Boli aj momenty, keď si myslela, že sú normálna rodina, otec sa o nich dobre staral, napr. v Španielsku. Otec šíril o matke, že je šibnutá, aby jej neverili, že ich týra.

Výpoveď svedka - poškodeného U. P. potvrdila jeho hrozné spomienky na to, ako ich otec - obžalovaný na dennom poriadku terorizoval, bezdôvodne bil, provokoval hádky a konflikty, čo vyvolával u nich aj psychický stres a ako sa ho bál. On ako syn považoval to zo strany otca za extrémne, čo často vyúsťovalo aj do fyzického napádania voči nim. Následkom po bití od otca mával modriny. Uviedol, že matke sa otec nevyhrážal ale ju priamo udril. Vyhrážal sa im, napr. že ich zbije koženým opaskom a keď plakali, pretože ubližoval matke a aj ich s tým opaskom niekoľkokrát zbil. Keď otec chytal nervy aj kvôli maličkostiam, tak mal záchvaty, všetko rozbíjal. Uvedený teror v podstate zažívali každý deň - hádky, bitky, nedostatok spánku v podstate boli deň čo deň i v noci. Svedok mal stresy, bral tabletky na upokojenie, mal nervy - na pojednávaní pričom s plačom konštatoval, že rozmýšľal aj o samovražde, že vyskočí z okna, vzal nožík a chcel sa podrezať. Navštevoval preto aj psychiatricku ktorá mu predpísala lieky. K psychiatrovi chodila aj sestra. Matke sa obžalovaný vyhrážal, že jej niečo spraví, že ju zabije, vyhodí na ulicu a že skončí na psychiatrii. Kamarátov si domov nemohol zobrať, nemal si ako robiť úlohy, nakoľko dlho boli aj bez elektriny, nakoľko otec to nezaplatil a elektrárne elektriku v ich byte vyplí. Doplnil aj to, že sused P. vždy sa pridral na stranu otca, keď tento sa vyhrážal matke.

Výpovede svedkov - poškodených M. a U. P. v podstate potvrdila aj znalkyňa P. W. F. Phd., ktorá vykonala ich psychologické vyšetrenie. Zo záverov jej posudku ako aj z jej prednesu na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že ani u jedného neboli zistené tendencie ku konfabulácii a obaja majú k otcovi odmietavý vzťah so zreteľom na jeho agresivitu voči matke - ich partnerské problémy počas ich spolunažívaní.

Pokiaľ ide o U. P., následkom nepriaznivej rodinnej situácie, konfliktov medzi rodičmi, správaním sa otca voči matke, sestre a jemu, následkom prežitých udalostí v minulosti najmä v predrozvodovej situácii nastal u neho nepriaznivý duševný stav, pre ktorý bol v starostlivosti psychologičky ako aj psychiatričky. Neskoršie však na základe komplexného znaleckého dokazovania znalkyňa hodnotila jeho psychický stav ako uvoľnený zo záťaže bez trvalých následkov.

Ohľadne M. P. znalkyňa vypovedala, že táto správanie otca prežívala v kontexte celej rodinnej situácie. Istá vývinová disharmónia v emocionálnej oblasti súvisela s jej vnútorným napätím, ktoré eskalovalo do reaktívnych emočných porúch. Táto vývinová disharmónia sa objavila ako znak psychickej únavy a preťažovania z nadmerne náročných vonkajších podmienok pre ňu: partnerské problémy rodičov, konflikty medzi rodičmi, agresívne správanie sa otca primárne orientované voči matke, riešenie konfliktov rodičov na polícii, na súde, jej priama účasť na súdnom pojednávaní ako svedka na polícii, odsťahovanie sa otca zo spoločnej domácnosti a jeho príchod v predrozvodovom období rozvod rodičov, rozličné výchovné prístupy rodičov, neprihliadanie rodičov na špecifické vývinové potreby detí, prísny, autoritatívny a málo láskavý výchovný štýl otca. Aj jej psychický stav je podľa znalkyne uvoľnený zo psychickej záťaže a bez následkov.

Znalkyňa taktiež konštatovala, že výchovný prístup otca bez emočného rešpektovania veku primeraných potrieb detí im neposkytoval primeraný mužský vzor pre budúce možné partnerské vzťahy. Podľa znalkyne deti neboli matkou ovplyvňované, ako majú vypovedať.

Pokiaľ ide o znalecký posudok na poškodenú L. P., znalec z odboru klinickej psychológie E. Y. M. P., tento v záveroch svojho posudku v podstate konštatoval, že poškodená vnímala a pociťovala správanie obžalovaného P. - svojho manžela ako príkorie, nerešpektovanie jej prirodzených ľudských potrieb a nárokov na vlastné súkromie, oddych, spravodlivé rozdelenie povinností, primeraný podiel na hospodárení rodiny s účasťou na materiálnych výhodách, ktoré by jej mali plynúť z príjmov manžela, pričom svoj vkladovaný podiel chápe ako neadekvátne vysoký vzhľadom na rozdielnosť príjmov. Táto vierohodným spôsobom poukazyvala na ponížujúce správanie manžela počas trvania ich spolužitia, pri prevažujúcom psychickom utrpení nad fyzickým, ktoré nedosahovalo takých rozmerov ako psychické. Vyšetrenie potvrdilo zhoršenie kvality života v dôsledku psychického poškodenia, ktoré sa prejavuje úzkostnou symptomatológiou. Uvedené príkorie, jeho miera je ďalej zhoršená vnímaním príkororia, ktoré malo byť páchané na deťoch zo strany obžalovaného. Znalec uviedol, že síce u poškodenej zistil mierne zvýšenú úroveň neuroticizmu, ale to nesúvisí s tým, aké vykazuje aktuálne znaky poškodenia. Znalec sa vyjadril aj na otázku typu, že prečo neodišla poškodená od svojho manžela, keď to celé prežívala ako príkorie, ponížovanie, stres a bezmocnosť, pričom uviedol, že to je súčasťou toho, tej jej bezmocnosti, i keď niekedy v roku 2000 ešte bola schopná sa určitým spôsobom vymaniť z tohto, postupne sa však táto jej schopnosť klesla do prehlbujúcej bezmocnosti. Jej aktuálny psychický stav v čase vyšetrenia bol typický pre znaky, ktoré spadajú do okruhu úzkostných porúch - išlo o reakciu na nejaký stres, pričom anamnesticky ako aj v čase vyšetrenia klinicky bola zistená zvýšená emočná labilita, tendencia k plačlivosti, vracajúce sa naliehavé obsahy myslenia, ktoré boli spájané s konfliktmi s exmanželom, obavy z toho ako sa to celé bude ďalej vyvíjať a s týmto spojená antycipačná úzkosť. Znalec jej výpoveď pri vyšetrovaní hodnotil tak, že bola dostatočne konzistentná na to, aby to mohol považovať z psychologického hľadiska za vierohodnú, nakoľko v jasných faktoch nezistil žiadne rozpory. Potvrdil, že jej kvalita života bola v inkriminovanom období znížená v dôsledku psychického diskomfortu, t.j. pocitu nepohodlia.

Znalec P. Y. F. z odboru psychológie - odvetvia klinická psychológia dospelých na súde prvého stupňa potvrdil závery ním vypracovaného posudku na obžalovaného P. P. a konštatoval, že nezistil u neho duševné ochorenie v zmysle psychózy ani forénzne závažnejšiu poruchu osobnosti a správania, ani disociálne (nepriprôsobivé) sklony, ani inú osobnostnú patológiu.

Pokiaľ ide o ostatných svedkov, tak L. E. (matka poškodenej) nebola nikdy svedkom konfliktu medzi obžalovaným a poškodenou L. P., mala však sprostredkované informácie o konfliktoch, ale obžalovaný poškodenú aj pred ňou slovne ponížoval a deplal ju psychicky. B. E. (sestra poškodenej) o spolunažívaní medzi obžalovaným a poškodenými bola informovaná poškodenou L. P., vedela od nej, že tento ju fyzicky napádal ako aj to, že konflikty pramenili z povýšeneckej a nadradenej povahy obžalovaného, rodina pre neho bola na druhom mieste. Od ich detí tiež počula, že otec robil zle tak im ako aj mame.

K veci vypovedal aj svedok P. P., ktorý uviedol, že svedkom hádok medzi obžalovaným a L. P. nebol ale bol svedkom toho ako sa deti vulgárne vyjadrovali o obžalovanom a jeho matke. Svedkyňa L. V. -suseda uviedla, že hádky, výkriky a vulgarizmy z bytu účastníkov bolo často počuť, ich život prirovnávala k „talianskemu manželstvu“. Pokiaľ ide o svedka L. P., suseda účastníkov konania, tento potvrdil kriky a hádky z ich bytu. Svedkyňa W. P., matka obžalovaného uviedla, vzťah medzi jej synom a poškodenou spočiatku bol v poriadku. To, že nie jš všetko poriadku si všimla, keď jej volala vnučka, že obžalovaný má priateľku a taktiež počula ako poškodená L. P. v jej prítomnosti kričala na obžalovaného, že ju škrtil. Ona však nikdy žiadne otláčené prsty, či škrabance na nej nevidela. Podľa nej poškodená robila len pletky z toho, že obžalovaný má milenky, táto neadekvátne reagovala na všetky maličkosti, „obžalovaný sa len bránil, nemohol ani hubu otvoriť“, oni robili zle obžalovanému.

Vzhľadom k vykonanému dokazovaniu považuje odvolací súd výpovede poškodených za vierohodné a logické, ktoré navyše nepriamo potvrdzujú aj výpovede hore uvedených svedkov, znalecké dokazovanie ohľadne skúmania duševného stavu L. P., M. P. a U. P. a z hľadiska psychologického vyšetrenia poškodenej neboli zaznamenané také okolnosti, ktoré by mohli spochybňovať vierohodnosť ich výpovedí.

Pokiaľ obžalovaný a jeho obhajca namietali, že znalecký posudok P. D. M., ohľadom psychologického vyšetrenia poškodenej L. P. je nezákonným dôkazom, nakoľko bol vypracovaný ešte pred vznesením obvinenia, krajský súd poznamenáva, že uvedený znalec na hlavnom pojednávaní podrobne predniesol svoj posudok a vysvetlil všetky atribúty a technické metódy - testové a klinické - skúmania pri vyšetrení, napokon tento mal možnosť aj v jej prítomnosti na súde prvého stupňa konštatovať, že na svojich záveroch pretrváva. Znalec totiž na hlavnom pojednávaní dodal, že „dnes tu stála iná osoba, ako bola u mňa v r.2014. Teraz prešla do úrovne racionálnej, dokázala sa skonsolidovať. Je to tá istá osoba akurát obraz je iný. V tom čase sa muselo niečo diať, niečo čo ju destabilizovalo. Toto by zodpovedalo jej len mierne zvýšenému neuroticizmu. Závaž presahovala limity jej kapacity pre zvládanie stresu a záťaže.“ Znalec konštatoval aj to, že zistil mnohé znaky, že sa jedná o týranú osobu, existujú mnohé znaky, ktoré sú u každej osoby iné a mnohé poškodená má. Jej kvalita života bola znížená v dôsledku psychického diskomfortu. Bolo jej spôsobené psychické utrpenie. Okrem uvedeného kvôli preukázaniu viny obžalovaného však treba poukázať na závery znaleckého posudku P. E. F., ktorý bol vypracovaný na poškodených U. a M. F..

Obhajobou prednesenej námietke ohľadom chybného postupu súdu prvého stupňa, pokiaľ poškodení boli prítomní pri výsluchu obžalovaného na hlavnom pojednávaní, krajský súd poznamenáva, že títo sa sice zúčastnili určitých častí pojednávania, ich výpovede však nemožno považovať za nezákonné, nakoľko z ich výpovedí vyplývali tie isté závery - usvedčujúce dôkazy, ako v prípravnom konaní.

Odvolací krajský súd v nadväznosti na uvedené považuje citované výpovede poškodených za spôsobilý dôkaz, na ktorom môže byť založené odsúdenie obžalovaného P. P. a to aj v spojitosti s výpoveďami už ďalších uvedených svedkov, psychologickým vyšetrením poškodených ako aj v spojitosti s výsledkami vyšetrenia duševného stavu obžalovaného. Odvolací súd konštatuje, že ak má byť odsúdenie založené najmä na výpovedi jednej či ďalšej poškodenej osoby, je nevyhnutné, aby takýto dôkaz bol jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi podstatne spochybiteľný, či dokonca vyvrátený. Všetky tieto atribúty výpovedí poškodených spĺňajú, pričom odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, z ktorých by sa dalo vyvodiť, že poškodené vypovedali tendenčne, či skresľujúco. Odvolací súd sa preto nezaoberal ani prípadnou aplikáciou zásady in dubio pro reo a to len z dôvodu, že proti sebe stoja výpovede obžalovaného a poškodených. Uplatnenie tejto zásady je totiž na mieste len v prípadoch, ak súd, po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dôkazov, dospeje k záveru, že nie je možné sa jednoznačne prikloniť k žiadnej z dvoch rozporných výpovedí alebo k žiadnej zo skupiny odporujúcich si dôkazov, takže zostávajú pochybnosti o tom, ako sa skutkový dej odohral. Pokiaľ však súd, po vyhodnotení takejto dôkaznej situácie dospeje k záveru, že jedna z výpovedí alebo jedna zo skupín výpovedí je pravdivá, že jej vierohodnosť nie je ničím podstatným spochybnená, nie sú splnené podmienky na uplatnenie zásady in dubio pro reo, pretože súd pochybnosti nemá (primerane rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 154/2002). Odvolací súd je názoru, že skutkové okolnosti uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku boli preukázané v rozsahu nevzbudzujúcom dôvodné pochybnosti.

Krajský súd však akceptoval odvolateľom prednesenú tú námietku, že súd prvého stupňa pri vyhlásení svojho rozsudku pochybil, pokiaľ obžalovaného C. P. P. uznal za vinného podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., nakoľko v čase spáchania skutku (od roku 2002 do augusta 2013) bola odlišná hmotnoprávna úprava Trestného zákona, preto mala byť vyslovená právna kvalifikácia skutku podľa zákona účinného v čase spáchania skutku.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, tak odvolací súd pripomína, že „týranie“ nie je a nikdy ani nemôže byť len jednorazové konanie, ktoré pozostáva napríklad len z ojedinelých nadávok, či urážok, prípadne len z

ojedinelých fyzických útokov na poškodenú, ktoré od seba oddeľuje doba niekoľkých mesiacov. Musí ísť o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním a tým, že sa pravidelne opakuje je poškodenou osobou pociťované ako príkorie a šikanovanie, čo v konečnom dôsledku spôsobuje (vyvoláva) v poškodenej osobe strach, prípadne až poruchy osobnosti. Týranie sa preto vyznačuje určitou hromadnosťou útokov voči poškodenej osobe, medzi ktorými môže byť síce určité časové obdobie, keď páchateľ neútočí, avšak nesmie ísť už o tak dlhé obdobie, ktoré objektívne znemožňuje posúdiť konanie páchateľa ako jeden skutok.

Trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. je zločinom. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel páchateľa vo forme (aktívneho) konania (komisívny delikt) alebo opomenutia (omisívny delikt), prípadne ich kombinácie. Týranie je zlé zaobchádzanie v konkrétnom prípade s blízkou osobou (manželkou), vyznačujúce sa vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré táto osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Nevyžaduje sa, aby u zverenej osoby vznikli následky na zdraví (čo ako vyplýva zo skutkovej vety v konkrétnej trestnej veci naplnené kladne bolo), musí však ísť o konanie, ktoré týraná osoba pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť (fyzická alebo psychická bolesť) pociťuje ako ťažké príkorie. Pre naplnenie znakov tohto trestného činu treba, aby v dôsledku páchatelovho týrania bolo spôsobené poškodenému fyzické alebo psychické utrpenie, teda stav, vyznačujúci sa telesnými alebo duševnými bolesťami, ktoré ovplyvňujú obvyklý spôsob života týranej osoby a netrvajú celkom krátky - prechodný čas, ktorýmkoľvek konaním taxatívne uvedeným v § 208 ods. 1 písm. a/ až e/ Tr. zák..

Konanie popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa odohrávalo po dlhší čas - počas takmer 16 rokov, pričom sa malo vyznačovať sústavnosťou (neustálym opakovaním), závažnosťou - hrubého zaobchádzania ako aj fyzického napádania poškodených zo strany obžalovaného. Uvedené konanie obžalovaného C.. Petra P. preto napĺňa znaky základnej skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., v čase spáchania skutku (t.j. do augusta 2013). Pokiaľ ide o naplnenie znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty predmetného zločinu spočívajúce v tom, že obžalovaný sa uvedeného konania voči poškodeným L., U. a M. P. dopúšťal dlhšiu dobu, tak odvolací súd opakuje, že týranie sa vyznačuje určitou hromadnosťou útokov ako aj určitým sústavnejším časovým trvaním (t. j. na naplnenie pojmu týranie nepostačuje len jeden izolovaný útok, či len ojedinelé konanie) a preto doba niekoľkých týždňov, či mesiacov protiprávneho konania páchateľa spadá pod pojem „týra“ uvedený v základnej skutkovej podstate a nie je možné ho zároveň považovať aj za páchanie činu po dlhší čas, tak ako to má na mysli kvalifikovaná skutková podstata podľa § 208 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., v tomto prípade však bolo preukázané, že obžalovaný aj maloletej spôsobilosti fyzické ako aj psychické utrpenie najmä opakovaným bitím ako aj opakovaným vyvolávaním strachu. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že maloletá osoba bola vo vzťahu k obžalovanému jeho blízkou osobou tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 127 ods. 5 Tr. zák. V danej veci však konanie obžalovaného malo trvať až dlhší čas (takmer 16 rokov), čo už možno považovať za tak dlhé časové obdobie, ktoré presahuje pojem „týra“ uvedený v základnej skutkovej podstate a napĺňa pojem páchanie činu po dlhší čas uvedený v kvalifikovanej skutkovej podstate predmetného zločinu.

Súd prvého stupňa preto mal správne právne kvalifikovať konanie obžalovaného ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., v čase spáchania skutku, čo však krajský súd v tomto rozsudku aj sám napravil.

Odvolací krajský súd v súvislosti s výmerou uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vychádzal zo závažnosti trestného činu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 208 ods. 2 Tr. zák., v čase spáchania skutku) v rozpätí sedem rokov až pätnásť rokov. Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému, odvolací súd konštatuje, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.), pričom podmienečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Tr. zák.), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Tr. zák.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci bolo možné uložiť obžalovanému len nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon.

Krajský súd ustálil, že u obžalovaného prevažujú poľahčujúce okolnosti nad priťažujúcimi okolnosťami. Uvedené vyplýva z toho, že u obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť s tým, že poľahčujúca okolnosť bola zistená jedna a to v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák. spočívajúca v tom, že tento pred spáchaním stíhaného skutku viedol riadny život. Vzhľadom k tomu, že prevažujú poľahčujúce okolnosti, súd prvého stupňa postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby je 8 rokov, jedna tretina z ôsmich rokov je 32 mesiacov), teda po tejto zákonnej úprave bola upravená trestná sadzba v rozpätí sedem rokov až dvanásť rokov a štyri mesiace. Odvolací súd napokon uzatvára, že s výnimkou naplnenia poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák. nedošlo k naplneniu iných poľahčujúcich okolností uvedených v ustanovení § 36 Tr. zák.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru trestu odňatia slobody, ktorý bol obžalovanému uložený v trvaní 7 rokov, tak odvolací súd považuje túto výmeru trestu za dostatočnú a zodpovedajúcu hľadiskám pre ukladanie trestu. Táto výmera dostatočne zohľadňuje jednak osobu obžalovaného, okolnosti prípadu, teda to, že obžalovaný sa dopustil závažnej trestnej činnosti voči svojim rodinným príslušníkom - manželke a dvom maloletým deťom, ako aj zistenú poľahčujúcu okolnosť v súvislosti s tým, že doposiaľ súdne trestaný nebol, ako aj tú skutočnosť, že v súčasnosti títo už nežijú s obžalovaným v jednej domácnosti. Preto je možné dospieť k záveru, že pre nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici uvedenej trestnej sadzby.

Výrok tohto rozsudku o zaradení obžalovaného C.. P. P. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia sa opiera o ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., nakoľko obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.